

Edith van Gameren
is freelance journalist en educatief auteur. In maart 2012 studeerde ze af als docent geschiedenis.

Erfgoed

Mijn moeder heeft onze wieg weggegeven aan een Somalische vluchtelingenfamilie. De wieg waar mijn zus en ik in lagen en waar mijn kinderen in lagen. Maar die afgezien van die pakweg 6 x 6 maanden waarin 'ie dierbaar en dienstbaar was, vooral in de weg stond. En die een berooide, ontheemde en zwangere Oost-Afrikaanse veel harder nodig had. Pragmatisch en altruïstisch dus om hem weg te geven. Wat zeur ik nou. Het huis waar mijn wieg stond, aan de rafelrandjes van het dorp, is 38 jaar geleden al onteigend, gesloopt en bedolven onder een laag asfalt. Als zevenjarige legde ik me daar gewoon bij neer.

Voor een historicus hechtte ik altijd verrassend weinig waarde aan ouwe meuk. Ik gooi makkelijk weg. Wordt het niet meer gebruikt of gedragen? Weg ermee. Als de ruimte er niet is, ben ik niet

sentimenteel. Spullen zijn maar spullen en als je niet uitkijkt, staat er straks een reportagewagen van RTL voor je deur en komt Peter van der Vorst je voor het oog van de natie genezen van je ziekelijke verzameldrang. Een paar weken geleden startte de sloop van het tuinbouwbedrijf dat mijn opa begon en dat de generatie daarna voortzette. Ook dat moet plaatsmaken voor de vooruitgang, 'havengerelateerde bedrijvigheid' dit keer. Met een familiereünie namen we afscheid van de plek. Ik deed er 1001 vakantie- en weekendbaantjes, die toen heel belangrijk leken maar achteraf gezien een goedkope manier van kinderopvang waren - een hele dag onder de pannen voor 1 gulden. Dit was de plek waar ik meekreeg dat zaterdag gewoon een werkdag is en ondernemen financieel nogal avontuurlijk is, maar dat er onder de streep niets mooier is dan eigen baas zijn. Dat soort dingen bedenk je pas als je een stukje leven hebt om op terug te kijken.

'Voor een historicus hechtte ik altijd verrassend weinig waarde aan ouwe meuk'

De stoffige geur van jute zakken, de klamme warmte van de kas op een zonnige dag, de smaak van waterige automatenchocomel: het is nu allemaal herinnering. Ik heb me berouwvol ingeschreven voor het najaarscongres van de KNHG: 'Voorwerpen maken geschiedenis'. Want ja: erfgoed maakt identiteit tastbaar. Pas nu mijn eigen triviale erfgoed met grote brokken in containers verdwijnt, dringt het echt tot me door.